

brije trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto 6 kron; zunaj Avstrije 8 kron. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravnništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravnništvo se nahajata v ulici S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.

Garibaldi pred Rimom I. 1867.

Pisatelj Barili je pisal leta 1895 o garibaldincih sledeče: Ko je slavna četa rudečesarajnikov marširala proti Rimu, so najbolj korajžni lovili krte in kokoši, manj urni so pa rezali „kavole“ ter pekli repo in krompir, a kadar se je prikazal sovražnik so se raztopili kakor sneg na solncu. Dan vseh svetih jih je še bilo 7000, čez tri dni še samo 5000. Čez 48 ur jih je ostalo še 2000. Na odločilni bitki v Mentani, piše Barili, so zaman dajali častniki korajžo in branili begunce s sabljami. Garibaldi zelen od jeze, videč te kozle je zakričal: *Prima di scappare voltateci almeno a vedere chi vi insegue, vigliacchi!* (Predno bežite, ozrite se vsaj, če je kdo za vami, strahotepci). A oni so bežali, bežali na vse vetre in menda tudi naš Mauroner ž njimi, pustivši prazno bojišče. In teh je bilo v zadnjem trenutku samo še 500. V tem stopi Štefan Canzio pred generala, prime za vajeti in zavpije: „Per chi vuol farsì ammazzare, generale? per chi?“ (Za koga hočete v smrt general, za koga?) In ti lovci rac, kokoši, repe in korenja zahtevajo od Italije, da bi jim dala še „penzijo“. — Povera Italia, zredla si prave junake.

Gazzetta di Venezia.

Še nekaj.

Od dne, ko je Adam z Evo jabolka grizel, delijo se narodi v one, ki *tepejo* in v one, ki so *tepeni*.

V železni Kaplji je neki gospod ustrelil delavca — dobil je tri mesece ječe, a kmet, ki je ustrelil srno je šel sedet tudi tri mesece.

Nabrežinci dobro poznajo tistega imenitnega ita ijanskega konzula Soragna principe di Lupi, ki je v času „revolte“ inšpiciral našo okolico. Nedavno je Exner peljal njegovo pohištvo v novo stanovanje v ulici Carintia, a čudno, še jih ni bil moč spravil, že je moral voznik vse naložiti in peljati v blaženo Italijo. Kam se je temu neki tako mudilo?

Ad perpetuam irredente memoriam. Deželni poslanec dr. Gambini je že pred 24 leti imel v Kopru znameniti krst. Rodili se mu je hčerka in tof, krstili so jo kakor kako imenitno princezino: *Italia Desidera Tergeste Libera!* V slučaju, da po sodnem dnevu bi Italija zasedla te pokrajine, bode Gambinijeva hčerka postala bodoča kraljica „delle terre irredente“, kraljica osvobojene zemlje.

„Brivec“ je povabljen zadnje dni pusta:

Na *Greto* ga vabi neka „Slovenka“, da bi obril troje bratov: Antona, Mihajla in Rudolfa, zidarski korenjaki so, a vsejedno se uklanjajo laški gospodi in slovenskemu Jurcu iz Rojana. — Ona trdi da so silno kosmati. — Brivec jih pride obril na pepelnišno sredo.

V *Podkroju* ga kliče neki „vodičar“, da bi oskubil neko staro „kokljo“, katera puli perje drugim nedolžnim kokošicam. Pošlje pomagata, ako bode sila.

V *Brje*, da opraviči dva Ivana, katera obdoluže domači svet da so obrili in celo stavili nekatere župane „na prodaj“; — kar pa ni res. To konstatira Brivec sam in vsi njegovi pomagači v Trstu.

V *Pliskovico* vabi „vesela družba“, ki je prišla sledeče priporočeno pismo: „Dragi prijatelj, povem Vam, da sem udobil „punco“ ki bo imela več ko 300 gvišnih lešnikov, ima trideset manj tri leta. Pridite dragi Luigi, da pojdemo prec k gospodu. Dobra je za vsako delo, in dobra kristjana. Prinesite kaj drobiža pod palcem, če se bo kaj „nucalo“. Gospoda ni treba zdej nič vprašati, ker vas imajo radi, vam bodo že pomagali, še sami ne veste kako. — Če pridete h tro bo še kaj „nucalo“.

V *Volšah* je neki zali fant, ki „lojtre“ preklada in včasih žnjima „štrbunkne“. Da hitreje ozdravi je velika potreba, da bi dohtar Brivec prišel s posebno fantovsko „arenijo“. Pa le hitro!

V *Cerovo* bi moral tudi iti, da vzdigne „šac“, katerega varujejo neki „osli“. Morda pojde, a gotov še ni, ker so mu šac in osli — vsi nerazumljivi osli.

V *Ribnico na Pohorju* bi imel iti v kamenolom, da bi vlovil neko „podlasico“ ki pušča fantom kri po noči in ga sreba. Čeravno ji manjkata dva roba, vsekako je nevarna roparica.

V *Vertojbo* naj bi človek šel kamor je bil te dni priromal „italjanski pust iz Milana“. Bil je na „ohceti“ Andreja in Francke ter veselo prepeval: „Saj jo peljemo, saj jo peljemo od pogače do pogače“. Pri svatbi je svirala domača godba, na vrisk in pisk, da je odmevalo čez hribe in doline.

V *Dreherjevo pivarno*, ker je tam par nevarno kosmatink. Revici sti pred časom v Zidanem mostu krompir pekle, takrat jim je slovenščina gladko tekla, zdaj ko so prišle pod governorja Hortiša, ne vedò več katera

mati ju je rodila. Ančka je živa Kalabreška, nje jezik že gladko teče tako-le: Mi že no kapiši kvel lingva. Išče si fanta iz Lombardije, da ji bo za kosilo na „tiste“ mehe zagodel. Vederemo. Druga je pa Marička, ta je pa „tajčpohrusten“; rada bi vse slovenske fante pohrustala, pa zobov nima. V pivarni je še drugih mnogo kosmatinov, malo bi zgrešil ako bi hotel trditi, da imamo tukaj majhno bizmarkovo republiko. Pri nas je vse na hoch in unter tajč. Kdor se hoče nemški učiti naj le pride k nam v šolo. In pa še kakšno nemščino tolčejo naši fantje pogledi. — Groza! — Saj človek rad nemški zna, ali peščen Slovenec tudi svoje matere ne pozabi.

Naznanilo.

Kakor vsem znano, bode prihodnji torek pust, tisti veliki svetnik, ki ima zelo veliko posnemalcev. Na ta dan bi se v Ljubljani sneg prodajal po izredno znižani ceni; ker je pa neznano, če ga bo kaj, se bode istega dne dopoldne plakati sami nabili, da bo vsak vedel priti. Povabljeni so stari in mladi, revni in bogati vsi vprek.

S spoštovanjem

„društvo“
ki skrbi, da se sneg ne razstopi.

Trnovska vojska.

Kavalir don Ivan je veljak Trnovski; V glavi ima zamotane vse postave, Zna ugoditi vedno paragrafe prave. Saj on bije z Rudolfom mogočnim, Ki ima oblast nad vojsko neštevilno Kmetov hrabrih, nad množico verno; Ki ima oblast nad svoto preobilno Srebrnjakov in cekinov belih in rumenih. Boj se bije. — Čete so neštete. „Mi smo liberalci naprednjaki pravi, Vera nom je sveta, sveta domovina. Vi ste nazadnjaki, Vam je le za groše, Nimate poguma, dneva se bojite Vodja Vam je tulec, sem se je priklatil. Tužna majka, če bo domačin ponosni Stopal v vrste, da ga tujec vodi. Vola vam je spekel, grla vam oplahnil Tu dobil je vojsko, vojsko tibotapev; Dal Vam je denarjev, kolikor kdo rabi, Daje Vam jedila, mast, rumeno pšeno, In zato mu „Slava“, „Živje“ rujevite. Čakaj, čakaj Rudolfova banda Ko bo Rudolf hotel svojo letno žeti, Ko bo svoj dobiček on pričel jemati; Oj! tedaj mu „križaj! križaj!“ boste vpili Rudolfova vojska pa ni tudi mirna. Če nasprotnik njenga vodja zasmehuje.

Mi smo mi Slovenci katoliki pravi Vi od nas učite se, kak naj človek meli; Pravo to ni bilo, kar ste zdaj molili; Pravo to ni bilo, kar ste govorili. Naš gospod je moder, on nas modro vodi, Za-se mu ni briga, le za narod dela. Tudi vas rad sprejme, če ga zaprosite Le ponižnost hoče, vse mu mora streči. Absolutne hoče on vladarstvo zase, Za se, — ne za druge, — ker ne razumejo Kak naj človek dela, kak živi naj v Bogu. Lepi se nauki, ki nam on jih daje In njegovo delo, ali ni to vzorna? Vse za svoje, vse za svoje ljudstvo On žrtvuje celo mu življenje. Z dnarjem nam pomaga, nam jedi ponuja. Vi in vaši vodje ste pa nejeverci Vas jezi le Rudolf, ker mu vse verjame ker sami ne znate, kod naš mojster dela; Radi bi mu vzeli žezlo z njega roke Trud zastonj je, žezla ne vdobite, Naj Vam tudi vodja vse zna paragrafe Naj na nje vas lovi, kot na med čebele; Kdor mu hoče sesti, naj se le prisede Zrel za pekel ta je: pekel še bo v ognju. Mi pa vsi v nebesa gorki poletimo. Tak se vojska vojsko vedno zasmehuje Vodij pa vsakteri se nad tem raduje.

Pečk.

Tiskovni pogrešek

Vabilo na veselico, ki jo priredi pevsko društvo „Pod skalo“. Vstopnina za gospode z edno gosko 20 nov.

Oddaljil se je.

Vesel in zadovoljen mladenič koraka po potu življenja, v tem dobiti mlado deklico. Že hoče naprej — pa deklica ga ogovori rekoč: Mladenič, ne hodi tako hitro, počakaj malo, skupaj ideva in kratek čas nama bode. On se pristavi, se ji pridruži ter ide ž njo. — A vedno hoče iti naprej, ker ga ena vabi, idi z menoj kratkočasneje ti bo, vabi ga druga, idi z menoj ponosen bodeš itd. Deklica ga vedno zadržuje; ne hodi, ne zapusti me. In zopet hoče naprej — pa deklica ga silno zadržuje: ne hodi ne hodi žalovala bode, grenil mi bodeš vso pot mojega življenja, umreti mi bode. Mladeniču se deklica smili, misli si: Spoznam, da bi te zelo žalil, spoznam, da bi ti grenil pot življenja, preblag sem, da bi ti to storil! Ne zapustim te, s teboj hočem hoditi! In uda se ji ne zmeneč se za druga vabila, ter ljubeča in zadovoljna stopata dalje. V tem se njemu nepremišljeno spodtakne, pade, se pobije. To je njemu hudo,

hudo, pa tudi deklico to zelo žali. — Mrzeti ga prične. On si mnogo prizadeva jo utolažiti, a vse zaman, ona ga vedno bolj mrzi in — zaničuje. Spoznaje, da jo ne more utolažiti, misli si: Oj, da nisem jaz šel s spredaj idečo družbo, gotovo bi ne bil padel. Pospeši korake ter ide naprej. Ona se ne briga za to. — Ko se pa mladenič oddalji, milo se ji stori, zapuščena je, družbe nima, vdobi jo, ali kakšna bode — vedi Bog —! Klicati prične: čakaj, čakaj, saj tečem za teboj, čuj, čuj, ozri se še enkrat na me, pa zaman. On je že daleč, in ne čuje več njenega glasu. — Ravno okar se je pridružil k novi veseli družbi, s katero ponosno in veselo stopa naprej, in katere tudi več ne zapusti.

Videl je še njo svojo nekdanjo tovaršico, smilila mu se je — a ni bilo več pomoči. Tolažil se je: Mrzeti me je pričela in s tem me odpravila. — Ona je kriva.

Praktično.

— Oprostite, gospica, kako Vam je ime? — Ana!

Ah, to je divno, jaz nisem še nikdar ljubil tako lepo; kar pri abecedi začnem.

Beba: Ali se ne sramuješ, ubozega nedolžnega ptička umoriti? Ti malopridni brezsrčnež! Lojze: Mislil sem sestra da bi se podal lepo tvojemu klobuku!

Beba: Ah, da! Imaš prav, ravno take barve je! Saj vedno pravim: ti si ljubeznjiv!

Podčast.: Vi rekrut, vi ste kamela, imate li doma še kak tak eksemplar?

Rekrut: Da, — jednega brata!

— Ne — ta je gotovo še bolj zabit?

— Da, še bolj zabit!

— In kaj je ta bik? —

— Podčastnik!

Sin: Oče, kaj je „iredentist“?

Oče: Ire-ire-dentist, to je gotovo kak pri-frknen zobozdravnik!

Miha: Kume, zakaj je letos po veljonih in kasuonih tako malo mask?

Žef: Lej ga no, ker Talijani žalujejo po cesarici.

Tisoč.

Kaj bode iz Avstrije?

Ne mec si jo sanja kot nemško Ostmarko.

Slovan si jo pripravlja za slovansko vestmarko.

V zadnjem državnozbornem zasedanju so Avstrijski poslanci koše papirja popisali in na hektolitre črnila posušili — da se je samih odrezkov in druge nesnage toliko nabralo v zbornici, da je moral minister poslance poslati domu za toliko časa dokler pometači ne spraznijo in pometejo dvorano in jo na novo ne pobelijo.

Il Modolo di San Roko.

le lat falit

Pridi Brivec ga zastonj obrit,
Začelo se mu je grozno kadit.
Grozovito ga smodi, od strani ga bolijo oči,
Boji se, revež, da ga dim ne oslepi, ali zaduši.
Tako se mu grozno kadi.
Teka od župana do kapetana;
Teka delat „rekorš“ na vse pravice,
Da godijo se mu grozne krivice.
Rekurira kakor so delali polentarji laški
Proti šoli hrvaški.
A na zadnje laški mož, povsod prime se za nos,
Kajti povsod se mu grozno kadi,
Da ga želodec mečno boli.
Pridi Brivec ga obrit,
Da jenja enkrat se mu kadit.

Kalilci miru

ali:

kje je bil Penizek?

Minuli četrtek je bil v avstrijskem državnem zboru hud pretep. Poslanec Kramar je zagovarjal §. 14., jud Penizek mu je pa iz lože časnika ploskal. Koj so prigrmili v ložo nemški riterji Wolf in Hochenburger in vlekli Penizka iz lože. Ta se je branil in mahal po Wolfu. Wolf ga je pa boksnil po židovskem nosu. Pritekli so jim še drugi na pomoč in rabuka je bila taka, da je bilo vse

po koncu. Vse je vprašalo kdo je provzročil pretep in Wolf je delal: „Jud Penizek vedno kali mir (Wolf je že smel govoriti o kalilcih miru!) Stvar je postala naposled nevarna in jud Penizek, ki je hotel po svoji pravi judovski naravi narediti zmešnjavo, se je skril, a uganite kam?

Zaprl se je v — stranišče! Stranišče in jud to se ujema!

Pogovor dveh divaških puostarc.

Baskovka: „Dubr dan, butra kumari.“

Babca: „Buh dej, strina!“

B.: „Vejste kej sam čula.“

Ba.: „Kej tašniga, strina?“

B.: „Tisti Dreja se žini, kej desti vi?“

Ba.: „Kej tisti Dreja, ku mi je vre vsaka dejkla rekla, de nej se gre smolit.“

B.: „Ja viste glih tisti. Buh me obvari hudga. Sej nečem neč slabga o njem reč. Buh mi dej dobro.“

Ba.: „Ma pej katero vzame, ma ne Lujzo ali Krlinco?“

B.: „Bejzte no, sej bi b'le prov mataste deb'ga vzele, ku so ga vre vse kranjice pestile. Ma tudi vejste butra, kej rejkou Lujzi de ona nezna ne nemščiga in ne laščiga, de ona nej zanj. Krlinci pej je

jav, de ona huodi preveč z tistmi konduterji inu de je tudi ne vzame. Zdej pej be rad vzel Lujsko, pej ga neče jemet. Pej kej bi mi tudi tela ku je zmeram pejen in ga bi mogla spat nost.“

Ba.: „Ma res be b'la neumna.“

B.: „Pej veste katero bo uzev? Vejste strina tisto, za katero je huodiv zmiram prašavat ke gar na Famle, Skofle in Barko če ji je želoudc ozdraviv.“

Ba.: „Ja Buh se nej nas usmili, sej je rejs prou neumna ku ga bo uzela.“

B.: „E kej česte strina, vsaka se obesi na svoj štrek, taku tudi ona.“

Ba.: „Ma čujte butra, sej je zmirom rajtov, de bo mougla jemet ane tavžente in Buh si ga znej kej še zdej pej de vzame njo.“

B.: „Ja kej česte staru železu nej za rabo taku tudi on nej.“

Ba.: „Ja sej tudi žiher vesev de ga zame ona, sej ana druga ga nebi uzela anga tašnega starca.“

B.: „Sej sam čula sama, de je rekuo, de ji je on sam želoudc ozdraviv, ku jo je ana dvakrat fejest pogledov.“

Ba.: „Ja zarejs je čudnu tu. Jez bi tela vedit kej bo Urška Umkova rekla, ku bo tu čula?“

B.: „Ja nič, kej česte de bu rekla. Lujz bo jemev an davk več, ku jo buo samo njemi zapestiv.“

Ba.: „Z Buhom, butra muorem teč domu,
de se mi lou ne premodi.“

B.: „Jest pej tje k Brinječi de zmotimo an
par očenašov, dej ji bo prej zelude
ozdraviv“. „Pakatrumfeto“.

Stara predpustna!

(Iz slov. Gorie na Štaj.)

Dober večer ljubi oča,
D'nes b' pri vas huda toča,
Vse nam v grlo bo zletelo
Bodi suho al debelo. Tralala, tralala!

Bomo svinjo počastili
Ki ste snoči jo lovili
In gonili po dvoriši —
Bog daj srečo vaši hiši!

Juri gre iz kuhnje z Mico,
Z lučjo ona, on s krnico,
Nož pa si za uhom nosi
Ino v strahu hlače troši.

Kajti, svinja hudo kruži.
Če domači pes zatuli
V hlevu se kokoš pokrega
V mlaki žaba: vega — vega!

Prašč skoči zdaj od plota,
Jurja prav po blatu skota.
Pa še Minco na pobegi
V gnojišnico na znak telebi.

To sta naša lovca kriva,
Da še je kruljenka živa,
Preveč sta se prej napila,
Kako bi potem lovila?

Juri ga pri lesu čaka,
Zdaj ko prašč tje priskaka,
Vrže vozelj mu na šinjak (vrat),
Halo! zdaj si moj, ščetinjak!

Mica zgrabi ga za repce:
„Čakaj, ti hudoben tepec!“
Če ta, svinje ne bi vjeli,
Nebi mi še je dnes sneli.

Pros'te drugega mesara,
Ta vam je lenobna para,
S svinjo rajši bi špauciral,
Ko jo zaklal in scantiral.

Slišite virt in gospodinja
To vam res je dobra svinje,
Bog vam daj še takih dosti,
Ino k letu druge gosti.

Zdaj jo snejmo od glavine
Doli brzo do repine,
Pijmo poleg sladko vino,
Da le dob'li smo slanino.

Bog daj srečo vaši koči,
Tak po dnevi ko po noči,
Vse otroke čvrate, zdrave
Lepe svinje, dobre krave.

Da predpust bi doživeli
Se si mnogokrat veselil,
Ko pa bomo enkrat umrli,
Da bi vsi — v nebesa scvrli.

Nerazdružljiva.

Na mizo je prišlo zelje in prašičevo
meso. Ko hlapec to vidi, pravi: „Glejte, ču-
den slučaj! Zelje in prašč sta bila vse
življenje skupaj in še po smrti sta neraz-
družljiva!“

Nemško židovska
levica natlačena vsa-
kovrstnih Avstrijskih
dobrot hoče po vsej
sili — da jo mlada
parlamentarna De-
snica poriva naprej
— naprej do pruske
meje.

On: Uh, kako diši
iz tega „balona“ go-
sja mast in česen,
le počakaj da pri-
demo v klanec go-
tovo te zvrnem v
jarek.

Ona: Ha, ha, kako
dó dobro po kosilu
se malo prehoditi.

DOPISI.

Iz Trsta. Strmi, dragi Brivec in pre-
vdari, da ni potreben britve le Oger, Nemec
in Italijan, ampak tudi Slovan. Pred malo
časom pricapljalje sti dve devojki iz tolminskih
hribov v Trst, kjer sti gotovo pri kojemu
Israelu nastopili s'uzbo. Mikalo jih je tudi
plesati, torej sti ustopili v neko slovensko
društvo, ali od tega sti odstopili v kratkem
času ter pristopili v plesno društvo rudečo-
krivih nosov v ulici Chiozza.

Na vprašanje, zakaj sti zapustili slov.
društvo, bil je odgovor: Ker v ono društvo
zahajajo sami okoličani in da njima se bolj
dopada pri „gospodih“.

Si slišal, pazljivi Brivče, lastovke iz
tolminskih Volč? Oh povej, povej njiju sta-
rišem, da take srake naj bi raje obdržali

doma, ker so sposobne le za krompir strgat
in ovce pasti.

Dragi Brivec, gotovo bodeš tudi rado-
velen imena omenjenih srak; prva se imenuje
Dušat, pri plesu jo zovejo Antonieta, druga
pa še ni zgubljena duša, ampak ima neki
priimek Fortunat, pri plesu jo kličejo rudeč-
karji: Pepsa. Duša naj bi posnemala njeno
rojakinjo, ki res zasluži nositi priimek Duša
in se ne sramuje povedati, da je ona Ivana,
a ne Giovanna; ne pa kakor druga, ki hoče
biti Dušat Antonieta.

Sram jo bodi. Laška druhal jo smeh-
ljaje gleda ter jo hvali: „O che bella fli-
čarsa“.

Divjača. V 2. št. „Brivca“ t. l. je bil
dopis „Pogovor dveh Divaških deklet“ pisan
natanko in prav razločno. Nekde pa je ta
dopis napadel, češ, da dopisnik je lažnjivec

in kosmatinec. Nadalje piše, da je gospodična Karolina iz Ležeč s tem dopisom hudo razžaljena. Ne vem vendar, kako mora dotičnik ta dopis tako napačno razumeti; saj vendar je bilo pisano prav razločno: „Pogovor dveh Divaških deklet“. Torej Ležeče niso še bile nikdar Divača in tudi ne bodo.

Gospodično iz Ležeč ako ima tako gorko kri, prosim, da se tudi potolaži, ker to se ne tiče prav nič njene osebe.

Tu se lahko vidi, kdo ima prav.

Pravicoljub.

Iz Kranjske gore. Dne 6. t. m. bile so tri poroke, ženini in neveste vsi iz tukajšnje občine. Veselo so stopali ženini, neveste, staršine, svati in drugi povabljeni za godbo, ki je sviral 7 „pemcev“. Korakali so od veselja, več po zraku kakor po snegu, proti cerkvi. Začela je sv. maša. Po sv. opravi pristopijo vsi trije pari k oltarju in, nič hudega sluteč, pokleknejo. Gosp. župnik začne poročavati; ko pride župnik do tretjega para se ustavi z besedami: „Vaju pa ne bodem poročil, ker sta si nekoliko v sorodu in od škofa še ni prišlo dovoljenje; kadar pa pride dovoljenje, vaju poročim. S tem je bila poroka končana. Šla sta z žalostnim srcem in potrtem obrazom iz svetišča, premišljevaje sv. zakon, kaj je storiti. Ženitnina je bila pripravljena, gostje povabljeni in ni kazalo drugega, kakor obhajati ženitovanje z poročenoma dvema paroma na račun svoje bodoče poroke.

Šli so v odločeno gostilno, v kateri je bilo že vse pripravljeno za ta slovesni dan. Imeli so se dobro še drugi dan tako, da so vsi pozabili na zadržek, ko so sladko vince spili.

Iz Opčine: o pustu. Veš kaj ti povem: stara pravca je bila od nekaj sem, da je zadnje večerno zvonjenje vabilo vse dekle na dom; sedaj pa je kar zašel svet v novo korito — dekleta z mrakom gredo „na dan“, fantje pa morajo spat: prišlo je torej, da morajo biti fantje dekletom v strahu.

Da so pa dekleta danes tako „mataste“, so krivi fantje sami: dokler jim plačujejo piti in jesti so dobri, a ko so zaprle vrata za seboj, marsikatera mu pokaže figo: „čič, makako, kaj pej, da te bom vzela, kaj manka družih“. Kake misli jim rojijo po glavi o tem svetem pustu, lahko poznaš iz tega pogovora:

— Ja ti, ki jemaš fanta, boš lahko plesala in pila z njim; ma jest, ubogo reva, se nimam kam obrniti.

— Ja, makaka, sej se mogla prej pre-skrbet, deklet je bil cejt, ne zdaj ki je pre-kasno.

— Ah ben, kove po trti se bo najdel, magari če ne bo kakor za ta sveti pust, samo da plača piti in jesti.

— Kaj nisi znala, da je pust tukaj?

— Prav praviš. Zdaj ti pa povem po pravici: prišel je bil fant k nam pa ni dal odgovora, ker je bilo preveč prič; jaz ga tudi se nisem upala vprašati; pa mislila sem, da se vrne. Čakala sem ga, reva, vsak večer do devete, ali ni ga bilo več nazaj. Tako, vidiš, sem se zapeljala, reva. No pa za ta pust bom že koga omrležila, samo da bo dal za krofe.

Iz Podkrajja. Dragi „Brivče“! kaj meniš, ako se naša vas imenuje „Podkraj“, da bo demo res zmiraj z glavami (kos gorečega polena) smodili naše kosmatinke. To je tvoja dolžnost. Torej pridi z dvema pomagacema in naloži jima v malhe veliko žajfe bolj fine in več ostrih britev, da ostržeš neke naše pevke, a pazi, da se ne zmotiš, te niso iste, ki pojejo v cerkvi na koru, ampak imamo nekaj drugih, ki hodijo po noči k studencu po vodo in tamkaj prepevajo. Se ve, da pri nas je fantom prepovedano ponoči okoli peti, zato so se pa nekatera naša vrla dekleta poprijela tega posla.

Torej, da prideš gotovo, a ne pozabi prinesiti tudi brusilni kamen, na katerega sem te pozabil opozoriti, ako se ti skrha kakšna britev, da si bodeš mogel v slučaju pomagati.

Iz Šempaskega polja. Slavni dohtar! Vem, da si hodil že po naši lepi dolini, in si se kisló držal ker si menil, da tu ne bode nič, ali varal si se. Zato te prav uljudno prosim, da se potrudíš, ali pridi s šnelcugom, da ne bi kdo brez tvoje pomoči šel na drugi svet. Veš kaj, ti slavni bradač, ti si res nekaj več kot „grazie dio“, kateremu pravijo, da pojde za škofa gor v Čepovan; meni se zdi, da ga moraš tudi ti malo potipat ako bode sposoben za spodnjo tribušo.

Veš kaj se je pri nas strašnega dogodilo? Volitve so bile, volitve, te preklicane volitve. Koliko žalosti in tuge so prinesle, kako obupljivost se je prijela komunskih mož ali onih, ki so stopili v penzijo. Župan ne more niti hodit več in drži pisarnico doma pri postelji. Gregor (mežnar v pokoju) ima vrtoglavo, ne vem ali bode še kaj iz njega. D. Zucato je popolnoma pobit, jedina tolažba, koju mu more dati svet je še „il piccolo“; ali najbolj klavern je pa Jože vratolom. Zguba občini je velika ker je občinska zagvozda tako pobita. Ako ne prideš v kratkem, bode po njem. Ko bode kaj okrevaj, pravi, da pojde proč iz te hinavske vasi. Ne hvaležni so mu vsi na tolikem trudu. Za deklamiraj je dober, pa menda ga potrebujejo progresovci v Trstu, ker so že vsi zagrljeni

od tolikega kričanja proti hrvatskemu gimnaziju v Pazinu. Bimbo je tudi potreben tvoje pomoči, ker tukaj ga noče več nijedno devojče. Šel bode v Srbijo. Ko izve razkralj Milan, da pride tja naš Žef, mu dá razkraljevo blagajnico v oskrbovanje. Jediní Sponzi junaško prenaša tugo; on si tolaži bolno srce le s tem, da pritiska brez usmiljenja ubogi harmonjum. Še nekaj: naš slavni kalčeta se je odpovedal službi; za njim točimo Šempasci mačje solze. Tudi Ozeljanski, pravijo, da je bil preveč navdušen za občinske volitve in da bode moral iti v pokoj, ker se je preveč navduševal za šior Perina. Ta ne bode več štel kolov na brdi in ne delal poklonov na vse strani: „Vaša gnada, milostljivi“.

Torej pridi, Brivče, pridi,

Naj Šempas, Ozeljan te vidi.

Dr. Zbežizlakom.

Domžale pri Ljubljani. Dragi Brivec! Kaj takega pa še ne, to ti rečem, da ne. Gotovo vprašaj, kaj neki? Le poslušaj! Veš v Domžalah eksistira „Sängerverein“, najlepše delo domžalskih velikašev. Veš, Tirolci, kateri so že spravili skoro celo vas pod se, so ustanovili to novo društvo z dovoljenjem našega prečastitega župana, ki je ves vnet za „Heilvolk“. No, saj ni čudno, zdi se, kakor da bi bil župan njih suženj v pravem pomenu besede; Tirolci se zberejo in začnejo popevati tiste svoje, prav za prav tuliti, župan in drugi inteligentni Domžalci jim pa ploskajo in nalivajo kozarce za tuljenje. No, veš, imajo tudi svojo nemško šolo s „Schulgarten“ om, v katerem pa ne rase drugega, kakor zelje in pesa, morebiti za njihovo suho učiteljico in za kakęga prašička.

Še nekaj! Brivec, ali je to lepo, da se domžalska dekleta družijo z nemškimi fakini in sicer se je hči najbolj uglednega moža izpozabila tako daleč, da se je seznanila z nekim tirolskim lovcom, da je zdaj joj?

Brivec, jaz pravim, da pomoči ni več, prisežem, da bode Ljubljana prej prosta Nemcev kakor pa Domžale. In ti, Brivec, kaj praviš na to?? (Ako je tako, pa pošljemo kar stotnijo slovenskih brivcev na nje. Op. ured.)

Smuk čez vrh.

Iz Hrastnika. Uljudno te vabim, pridi zopet k nam pa prinesi seboj svoje najbolje „aparate“, čaka te silno težavno delo. Prvi kosmatin, ki ti ga izročam je dolgorusi „stric“ D... šek, po katerem je že drsala tvoja ostrá britev. Kaj je ta mož in s čem se peča to ti pove nad njegovimi vratni viseči nemški napis: „schumacher“. Pa nikar ne misli, „Brivče“, da bodeš moral briti kakęga trdega Nemca. Kaj še, Slovenec je od nog do glave. Dosedaj še ni bilo slišati, da bi se bil rodil

na slovenski Bernici kakšen Nemec. Mož ima samo ono nalezljivo bolezen, ki je že mnogo naših rojakov okužila, namreč, da trobijo v „nemški“ rog, in pri tem pozabijo, da so sinovi majke Slave. Opozarjam te, dragi „Brivec“, da pri svoji „operaciji“ ne bodeš, kakor po navadi, rabil vode z žajfo temveč, kar suhega ostrži. Mož škili bolj na gospodsko stran; in po njegovi „modri“ sodbi je za tako učeno-glavo čevljarški stol prenizek. Tuhtal je in študiral na vse strani kako bi se dalo v okom priti. Slednjič mu šine v glavo prekrasna misel: kaj, ko bi se dalo vvesti na županski prestol, ha, to bi bilo krasno! V ta namen je agitiral pri svojih naročnikih, naj bi za časa bodočih občinskih volitev njega volili ter obetal vsakemu, ki ga bode volil, da mu hoče delati lahko brezplačno. Slikal si je že v duhu prizor, kako bode oblastno sedel na županskem prestolu ter gledal, kako bodo Dolanci plesali po njegovi sapi. Toda to so bile same lepe — a prazne sanje.

Prišel je čas občinskih volitev ter se odločila bodoča usoda dolške županije. Pokazalo se je, da niso Dolanci taki zaspanci kakor je slikal D...šek, ko je dejal, „da Dolanci vedno kimajo“. Dali so besedo možu, o katerem so prepričani že več let, da jim bode tudi v prihodnje moder in pravičen načelnik. Splavale so mu torej te prelepe nade po vodi. Imel bode zopet dovolj časa, da študira za župana ter čaka na čevljarškem stolu sv. Nikolaja. Kadar pa pride omenjeni svetec, tedaj pa se mu bodo izpolnile njegove srčne želje. Vsedel se bode no na županski prestol ter bode godil svoje „polke“ in „mazoljke“. Dolanci pa se bodo sukali po njegovem taktu. To bi bili lepi dnevi, kaj ne, striček? Toda daleč so še. — Potrudi se torej, dragi „Brivec“, in stori kar ti je mogoče, da nam očediš tega kosmatinca. Magari ako ga bode tudi skelelo, da se bode praskal za ušesi ter tekel kakor tečeta Nemec in Madjar. Ko bodeš s tem gotov, potem ti pa izročim drugega kosmatinca ali kosmatinko, ako mi pride v pest. Do tedaj pa zdrav!

Sršen Šepiletim.

Iz Naklega. Dragi mojster, prosimo te, pridi nekega obrti, ki je prav potreben ker revež nima „cajta“, da bi se ostrgal sam. Ta brije rajši druge. — Ko prideš v Matavun, vprašaj po Janezu Gumbaču, ki je v pretečenem letu hodil brit v materijsko občino ter nameraval obriti nekega iz Kotične, drugega iz Gradišče in tretjega iz Brezovice. Sedaj se pa „trošta“, da ga bomo obrili v sodnijski brivnici. To bode ravno pray za letošnji pust, ker je ravno njega god. To morda bode pomagalo, da ne pride več v

materijsko občino kupčevati sena na način, ki ga je kupil od onih treh, ki so mu ga dali „na vero“. Sedaj pa vidimo, kakšen mož je ta Janez Markulin.

Iz Gradca. Dober dan, gospod Brivec! Jaz prihajam prav iz onega Gradca, katerega tako radi imenujejo „nemškega“ in katerega bi vesten zasledovalec dogodkov zadnjega časa po pravici lahko smatral zajedno od najbolj nemških mest. Toda jaz se s tem vendar ne morem strinjati, kajti dobro četrtino mestnega prebivalstva tvorimo tukaj Slovenci. Gradec torej jaz imenujem nemško-slovenski.

Iz Gradca sem torej prikobacal. Prima-ruha, dolga pot! Nikakor bi je ne nastopil, ko bi ne imel tako važnih opravkov pri Tebi.

Prvo, zaradi česar me je srce vleklo k Tebi je čut hvaležnosti. V jedni izmed Tvojih številčk min. leta potrudil si se namreč tudi Ti v daljni Gradec k nam Slovencem, ki smo od sveta čisto pozabljeni in kar že sami nismo več hoteli verovati, da še sploh živimo. Bili smo torej v resnici že grozno kosmati; nekteri ravno tako, kakor Nemci, nekteri pa še veliko bolj. In Ti? Le nekteri krat si potegnili s tvojo britvo in ostrigel si nas presneto dobro. Vidim torej, da si spreten v svojem poklicu.

Toda, dragi moj Brivče, malo si, pa vendar predolgo spal takrat. Mi te nismo več pričakovali in zbrali smo si drugega Brivca. No, ker si že tako bistroumen, morebiti uganeš, katerega? Ne bodeš. Staviva, recimo za pipo tobaka, (saj ga menda pušiš!). Zastonj, pravega ne zadeneš; moram Ti torej povedati. Naš novi brivec je c. kr. namestnik štajerski. Kaj ne, to čudno zveni po ušesih. Resnica pa vendar le je.

Potrebo slov. društva v Gradcu smo mi že dalje časa živo čutili. Lansko leto pa smo se začeli prav resno baviti s to zadevo. Ravno tedaj, ko si jo Ti ubiral proti Gradcu, mikastil je naš novoizvoljeni brivec že drugič od nas predložena mu pravila. Tako izurjen, kakor Ti, on seveda ni in tudi tako pogumen ne. Takoj, ko je prvič ugledal naša pravila, prestrašila ga je grozno neka kljuka. Drugje bi bila ista sicer brez pomena, toda v nemškem, pardon v nemško-slovenskem Gradcu je seveda drugače. Naročil nam je torej, naj jo izderemo, da si on instrumentov ne pokvari. Ubogljivi, kakor vselej, ustregli smo njegovi želji ter mu jih izročili drugič. — Jednako čevljarčku pred Apélovo podobo, začel je zopet stikati za raznimi malenkostmi. Vsako črko je menda petkrat obrnil in o veselje! Zopet je nekaj našel, kar mu je dalo povod ovreči pravila. Nas pa še tudi s tem ni ugnal v kozji rog. Kakor resnično smo slovenskih mater sinovi, odjenjali ne bomo,

dokler se ne ugotovi pravični naši zahtevi, makari, če moramo tudi do najvišje inštanice.

Kakor torej vidiš, dragi Brivec, bila je Tvoja opazka zadnjič nepotrebna. Odločno Te torej svarim, ako nas hočeš kedaj zopet obiskati, da ne prideš nepovabljen. Pot je dolga in čevljev, ki jih trgaš po taki nepotrebnosti, gotovo Ti jih ne bode plačal nikdo. Pa tudi, ako Te kdo povabi, dobro prej premisli, predno mu slediš, sicer se blamiraš kakor zadnjič. Ako pa jaz naletim na kakega kosmatinca, ki bode potreben Tvoje pomoči, hočem Te takoj povabiti in mirnega srca mi smeš zaupati. Prinesi pa seboj zopet prav skrhano britvo, da dotičnika gotoveje spokoriš. Glede plačila pa bodi čisto brez skrbij, saj menda veš, kako svet plačuje.

Tako se izločil iz torbe, kar sem ti prinesel. Sedaj pa srečno! Sdravstruj! Na svidenje drugič!

S. Gomilski.

Spod Glažove gore. E, veš kaj, mojster „Brivec“, slabo si mi naklonil, da si me kakor zastopnika poslal v Št. Peter na veselico! Rečem pa, slabo samo zame, ker sem le pomagatelj, tako nisem mogel biti deležen časti, ki spada Tebi. Kar skominalo mi je, ko sem videl, vkljub dežju, snegu in blatu že zgodaj vse prestore natlačeno polne. Ugibal sem, vendar mi ni še jasno, če so ti prišli radi Ciril-Metodove družbe ali radi Tebe. Vprašal sem in dobil odgovor, da je udeležba toliko radi tega, ker se je podružnica „Pivka“ v spanju odpočila; drugi so mi pa s „živijo Mici!“ (vskliki tamburašem), „spavaj sladko, sladko spavaj ljubček moj“ (pevci) in „brez tebe draga milena ne morem živeti“ (godba), odgovarjali, da velja tudi „Brivcu“ v čast, ker za taka svetnika Ciril in Metod neki ne marata? Jaz kot pomagatelj vzamem vse za dobro, pravo pa ti, mojster, izberi!

Še bi bil kaj opazil, toda čuj! Ko sem mislil na nekaj, mi za hrbtom zašumi — pogledam — smuk — klobuka ni več — zginil je v nočni tmuni. Nič se nisem hudoval, mislil sem pa: v Št. Petru je pač čudna noč, ako potrebuje klobuke. No, Bog že prav obrača: mesto klobuka prišla je na glavo gorka „polhovka“ — za katere je neki v Št. Petru tovarna — in vprizorila veselici narodno nošo, ušesom toploto. Pošteno sem te zastopal tudi pri plesu z lahkonomimi damami, ume se, da do zore. Tudi od „Čičočuka“ nasvetovano pogodbo bi bil rad sklenil, toda dotičnega „veleslovenca“ ni bilo med udeležniki; mogoče, da boleha pri srcu, zato na nisem šel na dom — lepše rečeno: nisem mogel iti — držal se me je težak „maček“, kod dobitek proste zabave. Kar je toraj zamujeno popravi ti. Za časa zvesti pomagatelj.

Vinolukluk.

Na ogln S. Lazzaro — Ulica Nuova št. 8

Prodajalnica MANIFAKTUR

prej

šlite & Zadnik

brije od danes naprej po znižani ceni za 30%, do 40%.

Zaloga je bogata vsakovrstnega blaga in tkanin. Blago je solidno. Gospodinje, ne zamudite te ugodne prilike!

M. Aite.

EDINO PRAVI PAGLIANOV SIRUP

ki čisti kri.

OPOMIN v interesu lastnega zdravja.

Pravi Paglianov sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po *prof. Girolamo Pagliano iz Florencije* (ne od Ernesta ali drugih Paglianov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša *držnostjo slepariti občinstvo*, češ, da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrda *Girolamo Pagliano v Florenciji*, ponudi *10 tisoč lir* vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa *Ernest* nemore.

Opozorjamo Vas na edino *tvrdko Girolamo Pagliana v Florenciji Via Pandolfini 18*. Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — *na svetlo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrdko Girolamo Pagliano*. (To je glavni znak.) *Zdaj ste razumeli.*

Slovenske gospodinje — pozor!

Prodajalnica in zaloga

jestvin in kolonijalnih pridelkov.

Ant. Furlan

Ulica Crociera 2 — Piazza S. Francesco 2

Slavnemu občinstvu naznanjam, da sem kupil prodajalnico prej *Ruaro*. Isto sem založil z vsemi potrebnimi jestvinami: vse svežo in najboljen vrste. Sprejemam vaktero pošiljatev na deželo ter sprejemam isto v komisijo. Jamčim točnost, solidnost in najprimernejšo ceno.

Držim zalogo vsakovrstnih vin, v botilkah, kakor tudi vipavsko, istrsko in dalmatinsko belo in črno. Blago se pošilja po želji tudi na dom.

Ker zagotavljam, da bo moja prodajalnica založena vedno z najboljšim blagom, se nadejam naklonjenost tudi od slavnega občinstva.

Udani

Anton Furlan,

trgovec.

Edino pravi

Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ne jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal tajiti, da iznajditelj istega ne bi bil *prof. Girolamo Pagliano* — ustanovitelj tvrdke v Florenciji, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položenu ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali neopršten vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike *prof. Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18*. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatljica mora imeti od fabrike depozitiran pečat, ki ima obris v modri barvi privlečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarka.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

Pri moj tvrdki

Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo

stroji vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi iz kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobroto vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta šte. 5.

Mat. Živic, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrdka prevzame tudi izvrševanje istih del.

5—10

Svobodni glasovi.

Poučno zabaven list za slovensko ljudstvo.

Letnik 1897/98.

Izdal in založil **Rok Drofenik.**

To knjigo priporočamo vsakomur. Obseza pesni, povesti poučne in znanstvene sestavke. O „Svobodnih glasovih“ se je tudi kritika izrekla pohvalno. „Ljubljanski Zvon“ piše o njih med drugim (zv. II., l. 1898): „... treba priznati, da je v doslej izišlih „Svobodnih glasovih“ mnogo lepega leposlovnega gradiva v poeziji in prozi. Dobiva se po znižani ceni à 40 kr. izvod pri izdajatelju g. R. Drofenik-u v Trstu, via Belvedere 45. A.

Prodajalnica pri sv. Ivanu

št. 336

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: kavo, riž, olje, kis in razne moke in močnata jedila. Drži v zalogi razna manifakturke tkanine za oblačila. — Cene primerne.

Tobakarna. —

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana Gašperčič

trgovka.

Dve sv. Ivanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajne šolne z brunela“. — „Ja, sej jih imaste tudi vi lahko — bešite čedol h Pepetu Krašovcu tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbilo: z brunela, se svetlim pontalom, se žametam spret. Tudi ima rumene škarpete visoke za zvezat in tudi za otroke, černe ali kukar se zbereste“. — Ma či je ta betega? — Kaj ne znaste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkvi sv. Petra le prašajte po Pepetu Krašovcu, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič

čevljar v Rosariu.

Domača gostilna.

Podpisani vabi svoje rojake in druge Slovence za Božične praznike v svojo gostilno, v ulici Madonnina št. 29

Poleg gostilne jo tudi vrt za igro na kroglice.

Točil bode dobra vina, vipavska in istrska, kraški teran ter KOSLERJEVO PIVO.

Rojaki stanujoči pri sv. Jakobu in drugi gostje dobe v moji gostilni vedno dobro, čedno in točno postrežbo.

Tudi za prigrizek je priskrbljeno. — Priporočuje za obili obisk.

Spoštovanjem **Martin Marc** gostilničar.

Usojam si slavnemu občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve vjemotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s povzajem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali želé o raznih prilikah nabaviti si specijalitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. *morske ribe* in *rake*, *sveže sadje*, *fino olje*, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni. Cenike dopušljam radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamorem dajati blago po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Domača slovenska gostilna Fran Valetić

v ulici Solitario št. 12.

toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko in okoličansko vino.

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnim.

Postrežba točna. Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani Fran Valetić, krčmar.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik, izdala

GORIŠKA TISKARNA A. GABERŠČEK
v Gorici.

Stane samo **3 krone**

Slovenska mladina, ki želiš čitati ruske duševne velikane v izvirniku in si tako nasrkati slovanskega duha, segaj pridno po ruski slovnici, katera obsega slovnico-slovarček in berilo.

Gostilna Bratje Ribarić

Ulica Conti (za Holtom)

Ja vljam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro črno istrsko in dalmatinsko belo ipavsko vino. Točim tudi vedno sveže

Drejerjevo pivo v sokčkih in buteljkah. Lačni želedec dobi v kuhinji potrebna jedila. Imam tudi prostor za kegljanje.

Ulica Conti (za Holtom)

Mihovil Ribarić

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerki)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mitvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmerni ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Slovenska gostilna „PRI PETELINU“ v Trstu

sprejme v svoje prostore vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bode zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina bellega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo na željo gosta.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno, zdravo in ceno. Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“
Ulica Ghenga šte. 7.

Prodajalnica jestvin

VEKOSLAV PEČENKO

Ulica Commerciale št. 11.

Naše slovenske gospodinje, hišne in druge, katere stanujejo v obližji moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalo gi ebé vse potrebne jestvine za katero si odi družino:

čkava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka b sveče, frank itd.,

Vse po primerni ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča udani

2-2 **Vekoslav Pečenko, trgovec.**

Svoji k svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu svojo bogato založeno pekarijo-prodajalnico. — Postreže se vsaki čas s svežim kruhom po navadnih cenah; prodajalcem, krčmarjem, gostilničarjem in odjemalcem na debelo ustreže točno s primernim odbitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Razun kruha, dobi se v prodajalnici *vseh vrst moke* — domače pečivo — razne sladkarije in *pristno domače maslo*. — Sprejema v peko domači kruh, gibanice in kar kdo želi; vse po *nizkih cenah*. **Pekarija je v ulici Stadion št. 20**, odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. — Priporoča se posebno našim slovenskim materam in njih hčerkam, da ga pogosto obiščejo.

udani **Jakob Perharc**,
lastnik.

Lastnik in izdajatelj Miloš Kamušič, urednik: Ivan Dolenc. — Tiskarna Dolenc (Fran Polić) Trst.

Prihodnja šte. izide dne 20. februarja zvečer.